

здро̀во прѝшито, че за презъ̀ цѣлъ̀ живо̀тъ можѐше да бѣ̀де си гу̀ренъ̀, че спо̀койно ще го носи на дрехата си.

Георгиевъ̀ продъл̀жи:

— Тя е толкова хубава, така добра, съ̀вър̀шена, прелестна. . . И иска̀ше да продъл̀жи още, но Бѣ̀линовъ̀ го прекъ̀сна:

— О, да, да. Зная̀, она̀зи, която мжжъ̀тъ̀ обича, е вина̀ги така̀ва.

— Ниѐ вечѐ три месеца се срѣ̀щаме по два̀ три пѣ̀ти въ̀ седмицата. Разхо̀ждаме се. Често отива̀ме на кино. Но времето̀ застудѣ̀ и трѣ̀бва да се срѣ̀щаме нѣ̀къ̀де на то̀пло, поне за малко, за единъ̀-два часа. Тя ми за̀гатна за това, но, моля̀ ти се, не мисли нѝщо ло̀шо за нея, тя. . . Та, съ̀тихъ̀ се за тебе, услу̀жи ми съ̀ квартирата си само за нѣ̀кой следобѣ̀дъ. Никога не вѣ̀рвахъ̀, че ще стане нужда отъ̀ това, но ниѐ само ей̀ тѣ̀й, ще си говоримъ̀ на то̀пло, ще четемъ̀. Азъ̀ купихъ̀ Ингеборгъ̀.

— Добрѐ де, да̀дено. За̀що не ми кажешъ̀ на̀право болката̀ си, а го усуквашъ̀ толкова? Голѣ̀ма работа! Утрѐ следъ̀ обѣ̀дъ нѣ̀ма да бѣ̀да въ̀ стая̀та си, за̀щото съ̀мъ каненъ̀ на гости. Сно̀щи се запознахъ̀ на улицата̀ съ̀ една доста хуба̀ва госпо̀жица. Пора̀зходихме се малко, послѐ отидохме въ̀ Бори́совата гра̀дина. Тамъ̀, разбира се, я пона̀цѣлувахъ̀, и утрѐ съ̀мъ неинъ̀ гостъ̀. Хубавичка, стройна и твър̀де модерна. . . Ахъ̀, тази моя̀ квартира! Така̀ че утрѐ по обѣ̀дъ̀ ти минѝ отту̀къ, азъ̀ ще те чакамъ̀ въ̀ кафенето̀ и ще ти дамъ̀ ключа̀, да отидете въ̀ квартирата̀ ми следъ̀ обѣ̀дъ̀, да четете Ингеборгъ̀, а азъ̀ въ̀ това времѐ ще бѣ̀да у моя̀та нова. . .

— Ти гледа̀шъ на̀ всички женѝ така, сяка̀шъ всичкѝ сж̀ отъ̀ улицата̀. Гледа̀й да си намѣ̀ришъ̀